



Kapitola 1

Vrátíme se domů a tam se vezmeme, má princezno.“
Vdát se?
„ Za něj?

Najednou jsem si vybavila všechny ty dívčí představy z doby předtím, než jsem se dozvěděla, kdo jsem a co se ode mě očekává – sny, které ožívaly díky lásce mých rodičů.

A ani jeden z těch dívčích snů nezahrnoval neupřímnou žádost o ruku. Ani oznámení svatby u stolu plného cizích lidí, z nichž polovina si přála mou smrt. A rozhodně ne tu jistojistě nejhorší – a možná i nejsílenější – žádost o ruku v celém království od muže, jenž mě právě držel v zajetí.

Možná trpím nějakým onemocněním mysli, nějakým šílením smyslů. Koneckonců jsem se musela vyrovnat s tolika bolestnými ztrátami. S jeho zradou. A právě jsem se dozvěděla, že pocházím z Atlantie, království, o němž mi celé dětství tvrdili, že je zdrojem všeho zla a tragédie naší země. Šálení mi tedy připadalo mnohem uvěřitelnější než skutečnost.

Nezmohla jsem se na nic jiného než zírat na to, jak svojí větší dlaní svírá tu moji, mnohem menší. Odstín jeho kůže byl o poznání tmavší než můj, jako by jej políbilo samo slunce. Léta ovládnání meče se smrtící, ladnou přesností mu na dlaních zanechala mozoly.

Přiložil si mou dlaň ke svým svůdně tvarovaným a plným rtům, měkkým a současně neúprosně pevným. Rtům, které do vzduchu spřádaly krásná slova a šeptaly na moji nahou kůži žhavé, hříšné sliby. Rtům, které vzdávaly hold nespočtu jizev na mém těle a na mé tváři.

Rtům, které vypouštěly lži nasáklé krví.

Teď se ty rty tiskly ke hřbetu mé ruky v gestu, kterého bych si ještě před pár dny nebo týdny neskutečně považovala a které by mi ještě před pár dny nebo týdny připadalo úžasně něžné. Tak běžné věci jako držení se za ruku nebo cudné polibky mi byly zapovězeny. Stejně jako být chtěná nebo po něčem toužit. Už dávno jsem se smířila s tím, že nic z toho nikdy neprožiju.

Dokud jsem nepoznala *jeho*.

Zvedla jsem pohled od našich spojených rukou, od úst, která se na jedné straně zdvihala vzhůru a odhalovala dolíček v pravé tváři, a od pomalu se rozevírajících rtů, které jen nepatrně odkrývaly smrtelně ostré tesáky.

Vlasy mu splývaly na zátylku a padaly do čela, tak sytější černé, že ve slunečním světle zářily modrými odlesky. Svými vystouplými lícními kostmi, rovným nosem a hrdou, vyrýsovanou čelistí mi často připomínal velikou, ladnou jeskynní kočku, kterou jsem kdysi jako dítě zahlédla v paláci královny Ileany. Byla krásná stejně jako všechny ostatní divoké, nebezpečné šelmy. Při pohledu do jeho očí barvy oslňujícího, chladného jantaru se mi rozbušilo srdce.

Bylo mi jasné, že se dívám na Hawkea...

Zarazila jsem se a pocítila v hrudi chlad. Nebylo to jeho skutečné jméno. Netušila jsem, jestli je Hawke Flynn jen fiktivní osobou, nebo to jméno patřilo někomu, kdo byl pro svou identitu s největší pravděpodobností zabit. Obávala jsem se, že platil ten druhý případ. Hawke údajně pocházel z Carsodonie, hlavního města království Solis, a měl úžasná doporučení. Na druhou stranu se však ukázalo, že i velitel stráží v Masadonii byl příznivcem Atlanťanů a patřil mezi odpadlé, takže i to mohla být lež.

Ať tak či tak, strážce, který se zavázal chránit mě svým mečem a životem, ve skutečnosti neexistoval. Skutečný nebyl ani muž, který mě viděl pro to, jaká jsem, a nikoli pro to, *co* jsem. Panna. Vyvolená. Hawke Flynn nebyl ničím jiným než výplodem mé fantazie, stejně jako moje dívčí sny.

Skutečný byl jen muž, který mě teď držel za ruku: Princ Casteel Da'Neer. Jeho Výsost. Temný.

Rty nad našima spojenýma rukama se usmály. Na jeho pravé tváři se objevil dolíček. Ten levý se ukázal zřídka. Jen tehdy, když byl jeho úsměv upřímný.

„Poppy,“ řekl a mně se napjaly všechny svaly v těle. Nebyla jsem si jistá, jestli na mě tak zapůsobilo to, že mě oslovil mojí přezdívkou, nebo ten hluboký, melodický tón jeho hlasu. „Myslím, že jsem tě ještě nikdy neviděl tak nemluvnou.“

Z ohromeného mlčení mě vytrhla až jiskřička provokace v jeho očích. Uvolnila jsem ruku ze sevření a štvalo mě vědomí, že pokud by mi v tom chtěl zabránit, snadno by se mu to povedlo.

„Manželství?“ našla jsem svůj hlas, i když jen proto, abych vyslovila to jedno jediné slovo.

V očích mu zajiskřilo. „Ano. Manželství. Víš, co to znamená?“

Hleděla jsem mu upřeně do očí a ruka položená na dřevěném stole se mi zkroutila v pěst. „Proč myslíš, že nevím, co to je?“

„No,“ odpověděl netečně a zvedl pohár. „Opakovala jsi to slovo, jako bys nevěděla, co znamená. A vím, že jako Panna jsi byla... chráněná.“

Pod copem na zátylku mě začalo pálit, nejspíš se zbarví doruda jako moje vlasy ve slunečním světle. „To, že jsem byla Panna nebo chráněná, neznamená, že jsem hloupá,“ odsekla jsem a uvědomila si ticho, které se náhle rozhostilo u stolu i v celé hodovní síni – místnosti momentálně plně odpadlých a Atlanťanů. Všichni by pro muže, kterého jsem právě otevřeně propíchovala pohledem, zabíjeli a umírali.

„Ne.“ Casteel na mě spěšně pohlédl a napil se. „To neznamená.“

„Ale nechápu to.“ Pod sevřenou pěstí jsem na stole ucítila cosi ostrého. Rychlým pohledem dolů jsem spatřila něco, čeho jsem si dříve přes